

Gironins al món

Esther Caldas - Cassanenca de 25 anys, ha treballat un any com «au pair» a Nova York

El país on tot és gran

D'aquí a pocs dies tornarà a casa després d'haver viscut tot un any a Nova York, treballant d'«au pair»; l'estada, que qualifica de «gran experiència», li ha permès conèixer gent de tot el món i visitar altres indrets dels EUA

21.07.2015 | 15:24

Nova York - Estats Units

Distància de Girona: 6.184 quilòmetres.

Població: 8.406.106 habitants (2012).

Superfície: 789,4 Km². ç

Densitat: 18.897 habitants/Km².

Idioma oficial: Anglès.

Moneda: Dòlar USA

(1 euro = 1,09 dòlars).

Què és el que més li ha agradat de Nova York?

La internacionalitat de la ciutat. Tothom prové de diferents llocs del món, i la ciutat s'adapta, els costums es comparteixen d'una forma tan normal i simple que és fascinant. Des de Hannuka, Santa Claus, l'any nou xinès o Sant Patrick's Day, tothom ho respecta, ho comparteix i ho celebra.

I el que menys?

El fred de l'hivern. De desembre a març no es pot fer vida al carrer, literalment és impossible. Anar caminant als llocs és una aventura. Fins i tot els col·legis tenen quinze dies que poden cancel·lar les classes si neva o glaça. Aquest hivern, a l'escola dels nens que cuido han utilitzat catorze dies d'aquests.

Què és el que més troba a faltar de de Girona?

Tot! L'ambient que es viu potser és el que més. El fet de poder passejar tranquil·lament qualsevol dia de la setmana, a qualsevol hora, per la Rambla, la Devesa, el barri vell, la muralla, el carrer Santa Clara, la riba del riu Onyar, el pont de Pedra, la plaça del Lleó,.. m'encanta. No he trobat cap ciutat que tingui un magnetisme similar al de Girona. Ja ho diuen, Girona enamora.

I el que menys?

Anar de compres. Nova York és una de les grans capitals de la moda, amb tanta i tanta oferta i de tanta varietat que supleix el fet que no tingui ni les meves amigues ni la meva mare perquè em donin la seva opinió.

ALFONS PETIT La grandiositat de totes les coses» és el que més li ha cridat l'atenció a Esther Caldas de la seva estada a Nova York, i als Estats Units en general: «Les ciutats són immenses, els edificis són molt alts, les racions de menjar són el doble de grosses que aquí, la gent fa servir cada dia GPS per arribar als llocs, la roba i les sabates per norma tenen talles fins a la 5XL i els llits estàndard són mida "queen", per exemple». D'aquí a pocs dies s'acabarà l'experiència d'un any que Esther Caldas ha viscut als Estats Units, un país al qual hi va arribar a principis d'agost de 2014 per treballar d'«au pair», i assegura que no se'n penedeix gens, d'haver-hi anat: «Crec que m'hauria penedit de no haver-ho fet. Arribar sola a un país a vuit hores de casa, separada per un oceà durant un any de la família i els amics, no ha estat fàcil, però marxaré d'aquí amb una segona família, noves amistats d'arreu del món i una gran satisfacció d'haver aprofitat al màxim aquesta gran experiència».

Esther Caldas Aixarch té 25 anys i és de Cassà de la Selva, encara que també té un fort lligam amb Palamós, d'on és la seva mare i hi té família. Després de fer els estudis primaris a l'escola Puig d'Arques de Cassà de la Selva i els secundaris a l'institut de la mateixa localitat, va cursar la carrera de Comptabilitat i Finances a la UdG (amb un Erasmus a Milà). Després «vaig fer dos anys de la carrera Protocol i Relacions Institucionals a l'escola ESPRI de Barcelona i aquest any he fet el trasllat d'expedient a la Universitat Camilo José Cela, a Madrid, per poder seguir els meus estudis a distància i no perdre l'any durant l'estada a Nova York».

Els motius que la van portar a marxar un any als Estats Units van ser que «buscava viure una nova experiència i millorar l'anglès. I tenia molt clar que volia anar als Estats Units, ja que Anglaterra no m'atreia. Els americans tenen una cultura, uns costums i una forma de viure la vida molt diferent a nosaltres i em cridava molt l'atenció. Són un altre món. Ells mateixos diuen: "no som europeus!"». Esther Caldas ha jugat setze anys a bàsquet, i va ser gràcies a aquest esport, de retruc, que va conèixer l'existència dels programes «au pair» (que consisteixen bàsicament a tenir cura de la mainada d'una família en un altre país a canvi d'allotjament, manutenció i en alguns casos un salari o alguna altra compensació econòmica): «La Sandra, una excompañya de bàsquet amb qui vaig compartir vestidor uns 10 o 11 anys, va fer d'"au pair" als Estats Units fa tres anys i s'hi ha quedat... Cada any fem algun sopar per recordar els anys en què jugàvem plegades, i quan ens explicava que feia d'"au pair" em va cridar l'atenció i em vaig acabar decidint».

Esther Caldas va gestionar el seu trasllat a Nova York com a «au pair» a través d'una de les diverses agències que es dediquen a aquest programa, que «et proporciona feina, allotjament, un salari i, en el cas de l'agència amb la qual vaig venir, una beca d'estudis de 500 dòlars. Tenir el visat "au pair" significa treballar de cangur cuidant els nens d'una família americana, viure amb ells i tenir la possibilitat d'estudiar en una universitat o un college americà». Per accedir al programa, va haver de complir diversos requisits: «L'agència, des d'aquí, et fa passar unes proves, entrevista personal en català i anglès, revisió mèdica, informació sobre la teva relació amb nens, experiència laboral amb nens, situació familiar,...».

En el seu cas concret, la família amb la qual ha conviscut està formada per «un matrimoni i els seus dos fills, un nen de 10 anys, Sean, i una nena de 7, Alexis, encara que sempre li diguem Lexi. També tenen un gos, en Jack, que és un membre més de la família. Viuen al poble de Pleasantville, al comtat de Westchester, a uns 40 minuts de Nova York amb cotxe. El pare, l'Alan, és el propietari d'una empresa de fisioteràpia i quiropràctic, i la mare, la Tara, quan vaig arribar jo feia un mes que ja no treballava d'inversora financera a Nova York i des de llavors s'ha estat preparant per ser venedora de cases». Esther Caldas comenta sobre la família que «sóc la tercera "au pair" que han tingut, abans varen tenir una noia d'Israel i una altra d'Anglaterra. Busquen "au pair" perquè als Estats Units està prohibit deixar sols nens menors de 15 anys. Els pares treballen i necessiten que algú se'n cuidi. I tot i que durant la meua estada la mare ha estat a casa, jo l'he ajudat en tot allò que ha necessitat. Aquí la cultura, l'educació, els costums, la família, la relació pares-fills, és totalment diferent a la nostra». Pel que fa a Westchester, afegeix que «és una zona situada a prop de Nova York i habitada per persones que hi tenen la feina però que prefereixen el camp a la ciutat, la tranquil·litat, l'aire pur, l'anonimat... De fet, és una zona d'un nivell adquisitiu força alt, i hi viuen personatges famosos com Bill Clinton, Catherine Zeta-Jones, Blake Lively...».

Esther Caldas admet que va tenir alguns problemes per aclimatar-se al seu nou lloc de residència: «Estic vivint amb una família que em cuida molt i es porta molt bé amb mi, però no ha estat fàcil ja que és un canvi molt radical i tot és tan diferent que es troba a faltar estar a casa. Tot i així, l'experiència s'ho mereix i al final la balança es decanta pels moments alegres, positius i les bones experiències viscudes».

També li va facilitar l'adaptació al nou país que va fer amistats aviat gràcies a l'agència del programa «au pair» (només d'arribar a Nova York va fer un curs d'orientació de quatre dies en el qual va conèixer altres noies en la mateixa situació), i també tenia altres amistats a la ciutat que l'han ajudat: «Tota adaptació té un procés, sempre amb moments bons i dolents, però aquí la gent és molt acollidora, amable i tothom s'ajuda. Entre "au pairs" compartim moltes experiències similars i de seguida s'empatitza. I a més a la família la relació es bona i cada dia el vincle amb els nens ha estat més gran». De fet, s'hi ha passat moltes hores, amb aquests

nens, com es pot deduir fàcilment de la descripció de la seva rutina diària: «Al matí desperto els nens a les set, es vesteixen, es fan el llit, es renten les dents, es preparen l'esmorzar per a l'escola mentre jo els ho superviso, els preparo l'esmorzar, esmorzen i els porto a la parada de l'autobús. Llavors tinc el matí lliure per anar a la universitat, quedar amb altres "au pairs" o fer exercici. A un quart de quatre de la tarda vaig a esperar els nens a la parada de l'autobús, berenen, fan deures, i els porto a les activitats que tinguin (bàsquet, lacrosse, futbol americà, dansa, piano o ceràmica). Després els vaig a recollir, els torno a casa, es dutxen i els deixo a punt per sopar. Normalment, a l'hora de sopar ja no treballo, però m'agrada fer-ho amb tota la família».

L'estada a Nova York li ha servit a Esther Caldas per conèixer altres indrets dels Estats Units: «Quan fa bon temps faig escapades amb amigues, tot i que ho he de compaginar amb alguns dissabtes que treballo. Per sort, en aquesta costa hi ha ciutats molt maques de visitar i raonablement a prop. I a l'hivern m'he dedicat més a conèixer la ciutat i descobrir les diferents ofertes en llocs tancats com museus, espectacles teatrals, musicals, pel·lícules o partits de bàsquet». Per fer-ho, ha comptat amb les diverses coneixences que ha fet i també amb les amistats que ja tenia. Sempre, però, grups de persones de diferents procedències: «El meu grup actual està integrat per una francesa, una israeliana, una basca, una mexicana i una barcelonina». Fora del món «au pair», admet, les coses no són tan senzilles: «Per a mi no ha estat difícil relacionar-me amb altres persones ja que vaig arribar aquí amb contactes fora del món "au pair", però la veritat és que si no coneixes ningú, Nova York és una ciutat molt solitària i la gent va molt a la seva. Fer contactes, relacionar-se, és complicat. Fins i tot quan se surt de festa i coneixes gent nova, hi ha un percentatge molt gran de possibilitats que també siguin "au pairs"».

Els nordamericans amb els que més s'ha relacionat no sabien res de Girona, ni de Catalunya, però ella es va encarregar des del primer moment de fer país: «Quan vaig arribar a casa de la família amb la que visc els vaig regalar dos llibres, un de la ciutat de Girona i un altre de la província. La majoria d'americans saben situar Espanya al mapa però no saben gaire res de Catalunya, les nostres tradicions, usos, costums o llengua. Actualment, puc dir que saben que Catalunya existeix, que es parla català, que és diferent d'Espanya i que estem en un procés democràtic per esdevenir independents. Sobre Girona no coneixien res i després de llegir-se els llibres consideren que és una ciutat molt romàntica i preciosa per anar-hi a fer turisme. En el cas de les meves amistats, tots em diuen "la catalana", i encara ue que els costa molt situar Girona en el mapa, saben que està entre Barcelona i la frontera de França».

Esther Caldas no ha tornat en tot aquest any a Girona –«he volgut aprofitar al màxim la meua estada als Estats Units»–, però gràcies a les noves tecnologies ha mantingut la relació amb la família i els amics: «Hem tingut una relació diària gràcies a WhatsApp, Face time i Skype. Les tecnologies han fet possible que la distància no esdevingui cap problema per tenir notícies de les persones que més m'estimo i enyoro. Gràcies a això l'estada aquí ha estat molt més senzilla».

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/dominical/2015/07/20/pais-gran/735286.html>